ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΟΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗΣ

Τὴν ὥρα ποὺ λιγοθυμᾶει τὸ φῶς ἀπάνω στὰ νυσταγμένα λουλούδια καὶ τὰ κοιμισμένα νερά, βγαίνει ἀπ' τὸ πολάτι της ἡ Πεντάμορφη. Τὴν ὥρα ποὺ γλυκοσθύνουν τὰ χρώματα καὶ πεθαίνουν ἡ μορφὲς τῆς ζωῆς, ἡ Πεντάμορφη ντύνεται μὲ τὸ μαγνάδι τῆς σιωπῆς καὶ κατεβαίνει στὸ μεγάλο περιβόλι.

Τὰ λουλούδια ἀνατριχιάζουν τριγύρω της, τὸ σκοτάδι τὴν ἀγκαλιάζει γλυκὰ κι' ἡ πεταλοῦδες ἔρχονται καὶ κοιμοῦνται μέσα στὰ ξανθά της μαλλιά. Καὶ λέει ἡ Πεντάμορφη :

— Ὅποιος μπορεῖ νὰ μὲ φιλήση, χωρὶς νὰ ξυπνήση τὰ λουλούδια ὁλόγυρά μου καὶ χωρὶς νὰ διώξη τὶς πεταλοῦδες ἀπὸ τὰ μαλλιά μου, αὐτὸς εἶνε δικός μου !....

Τὴν ὥρα ποὺ γεμίζουν τὰ νερὰ τῆς λίμνης ἀπὸ ροδόφυλλα, ἡ Πεντάμορφη κατεβαίνει ἀπὸ τὸ παλάτι της καὶ λούζεται μέσα στὰ τριανταφυλλένια νερά. Καὶ τὰ νερὰ ἀνατριχιάζουν ὁλόγυρά της κι' ἔπειτα γίνονται καθρέφτες καὶ τὴν καθρεφτίζουν. Κι' ἡ νυμφαῖες γέρνουν καὶ φιλοῦν τὰ ξανθά της μαλλιά. Καὶ λέει ἡ Πεντάμορφη :

— Ὅποιος μπορεῖ νὰ μὲ φιλήση χωρὶς νὰ σπάση τὸν καθρέφτη τῶν νερῶν καὶ χωρὶς νὰ σκοτώση μιὰ νυμφαία, αὐτὸς εἶνε δικός μου !....

Τὴν ὥρα ποὺ πεθαίνει ἡ ζωὴ μέσα στὰ μεγάλα σκοτάδια, ἡ Πεντάμορφη ἁπλώνεται στὰ κάτασπρα σεντόνια. Ἁπλώνεται στὰ κάτασπρα σεντόνια κι' ἀπάνω ἀπ' τὰ κλειστὰ ματόκλαδα, κι' ἀπάνω ἀπ' τὸ χαμόγελο τοῦ ὕπνου κι' ἀπάνω ἀπ' τ' ἀνατρίχιασμα τῶν ὀνείρων της, τίποτε δὲν ζῆ, τίποτε δὲν ἀνασαίνει. Καὶ τραγουδεῖ ἡ Πεντάμορφη μέσα στὸν ὕπνο της :

— Ὅποιος μπορεῖ νὰ περάση ἀπ' τὰ μεγάλα κρύσταλλα τοῦ παραθυριοῦ καὶ νὰ χυθῆ καὶ νὰ μ' ἀγκαλιάση σὰν τὸ φῶς τοῦ Γαλαξία, αὐτὸς εἶνε δικός μου !...

Τὴν ὥρα ποὺ λιγοθυμᾶει τὸ φῶς στὰ νυσταγμένα λουλούδια, ἦρθεν ὁ μάγος ὁ λεβέντης καὶ φίλησε τὴν Πεντάμορφη. Καὶ τὰ λουλούδια δὲν ἐξύπνησαν τριγύρω ἀπ' τὴν ἀγάπη τους καὶ ἡ πεταλοῦδες δὲν ἐπέταξαν ἀπ' τὰ μαλλιά της.

Τὴν ὥρα ποὺ γεμίζουν τὰ νερὰ τῆς λίμνης ἀπὸ ροδόφυλλα, ἦρθεν ὁ μάγος ὁ λεβέντης καὶ φίλησε τὴν Πεντάμορφη. Καὶ ὁ καθρέφτης τῶν νερῶν χωρὶς ραγισματιὰ ἐκαθρέφτισε τὸ φίλημά τους καὶ ἡ νυμφαῖες ἐκρύψανε τὰ χείλη τους.

Τὴν ὥρα ποὺ πεθαίνει ἡ ζωὴ μέσα στὰ μεγάλα σκοτάδια, ἐχύθηκε κι' ἐπέρασεν ὁ μάγος ὁ λεβέντης ἀπὸ τὰ μεγάλα κρύσταλλα τοῦ παραθυριοῦ μαζὺ μὲ τὸ φῶς τοῦ Γαλαξία κι' ἀγκάλιασε τὴν Πεντάμορφη ἁπάνω στὰ κάτασπρα σεντόνια. Καὶ ἡ Πεντάμορφη, ἀπάνω στὸν ὕπνο της, ἔβλεπε βαθειὰ μέσα στὴ γῆ ἕνα νιφικὸ κρεββάτι στρωμένο μὲ λουλούδια.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ γυναῖκες ἀφιερώνουν τὴν ἄνοιξί τους στὸν ἔρωτα καὶ τὸ χειμῶνα στὴν εὐσέβεια.

Ἡ καρδιὰ τῆς γυναίκας μοιάζει μὲ μητρόπολι. Στὴ μέση βρίσκεται τὸ θυσιαστήριο τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὸ περικυκλώνουν γύρω τόσα παρεκκλήσια !

Ἡ φωτογραφία εἶνε γιὰ τὰ ἀσήμαντα πρόσωπα ὅ,τι ἡ τυπογραφία γιὰ τὰ μέτρια συγγράμματα : Τὰ πολλαπλασιάζει, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ σώση ἀπὸ τὴ λήθη.

Στὸν ἔρωτα ὁ σύζυγος βλέπει μονάχα τὸ εἴδωλο, ἐνῶ ὁ ἐραστὴς βλέπει τὴν ψυχή.

Ἡ γυναῖκα εἶνε πλάσμα ἀνθρώπινο ποὺ φλυαρεῖ, ντύνεται καὶ... γδύνεται.

νόταν πὼς ἡ Πρίγκηπος ἦταν πολὺ κοντὰ στὴν Πόλι. Τὸ Νοέμβριο τοῦ 802, παρ' ὅλη τὴν ἀγριότητα τοῦ πρωϊνοῦ χειμῶνος, τὴν ἔστειλε, ὑπὸ φρουράν, στὴ Λέσβο. Ἐκεῖ καὶ πέθανε κατὰ τὸν Αὔγουστο τοῦ 803, ἡ φιλόδοξη αὐτὴ γυναῖκα, ἐγκαταλελειμένη πειὰ ἀπ' ὅλους.

Τὸ πτῶμα της μετεφέρθη στὸ μοναστῆρι τῆς Πριγκήπου, καὶ ἀργότερα στὴν Κωνσταντινούπολι, ὅπου τὴν ἐνταφίασαν στὸ παρεκκλήσιο τοῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὅπου ἀναπαύντουσαν καὶ τόσοι ἄλλοι αὐτοκράτορες.

Ἐπειδὴ ἡ Εἰρήνη ἦταν αὐτοκράτειρα εὐσεβὴς καὶ ὀρθόδοξος, ἡ Ἐκκλησία τῆς ἐσυγχώρησε ὅλες τὶς ἁμαρτίες της καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἐγκλήματά της. Οἱ χρονικογράφοι μάλιστα τῆς ἐποχῆς της, τὴν ὀνομάζουν ἡ «Τρισμακάριστος Εἰρήνη, ἡ νεωτέρα Ἑλένη, ἡ ὁποία ἀγωνίστηκε σὰν μάρτυς γιὰ τὴν ἀληθινὴ πίστι». Ὁ χρονικογράφος Θεοφάνης θρηνεῖ τὴν πτῶσι της σὰν μιὰ μεγάλη καταστροφὴ καὶ νοσταλγεῖ τὰ χρόνια τῆς βασιλείας της ὡς ἐποχὴ εὐτυχίας.

Τὰ ἴδια γράφουν καὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους χρονικογράφους.

ΔΗΣΜΟΝΗΥΕΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

Δημοσιεύουμε σήμερα μιὰ ἀκόμη στήλη φιλολογικῶν σκίτσων. Οἱ λόγιοι καὶ δημοσιογράφοι ποὺ παρελθόντος σκιτσάρουν στὴ στήλη αὐτή, ὁ ἕνας τὸν ἄλλο χαριτωμένα, μὲ πνεῦμα, μὲ κέφι, χωρὶς κακίαν καὶ χωρὶς... πάθος. Ἀπολαύσατέ τους....

Ἰδοὺ πρῶτο - πρῶτο τὸ σκίτσο τοῦ λογογράφου καὶ ἱστορικοῦ κ. ΔΗΜ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ. Δράστης ὁ κ. Ν. Λάσκαρης :

«*Δημ. Γρ. Καμπούρογλους*...

Ἀπὸ τὸ Γρ. εἶνε ἀρκετὸν νὰ καταλάβη κανείς, ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ Δημητράκη.

Εἶνε ὁ μόνος Ἕλλην, ὅστις ἐώρτασε τὴν φιλολογικήν του εἰκοσιπενταετηρίδα, κατορθώσας οὕτω νὰ φάνε οἱ λόγιοι μίαν φορὰν μαζὺ χωρὶς νὰ.... φ α γ ω θ ο ῦ ν !

Πρὸ εἰκοσιπέντε ἐτῶν ἦτο.... νεώτερος ἀπ' ὅ,τι εἶνε σήμερον !

Εἶνε ὁ καταστροφεὺς τῶν Ἀθηνῶν. Δὲν ἔχει ἀφήσει πέτραν ἐπὶ πέτρας.... χωρὶς νὰ τὴν ἐξετάση.

Εἶνε ὑψηλότερος ἀπὸ τὸν κ. Μαργ. Εὐαγγελίδην (1)

Εἶνε ἀκόμη ὁ μόνος Ρωμιὸς ποὺ ὠφελήθη ἀπὸ τὸν Ἱσπανοαμερικανικὸν πόλεμον, διότι μιὰ ὁλόκληρος κάσσα μὲ πούρα τῆς Ἀβάνας ἔκαμε ἀπόβασιν εἰς τὸ σπίτι του.

Ἔχει γράψει γιὰ τὰ παιδιά, τοὺς νέους καὶ τοὺς μεγάλους.

Τὸν λένε Δημητράκη καὶ οὐδέποτε ἐωρτάζει τοῦ Ἁγίου Δημητρίου !....»

Ἀκολουθεῖ τὸ σκίτσο τοῦ ποιητοῦ κ. Γ. ΔΡΟΣΙΝΗ, καμωμένο ἀπὸ τὸν ἀείμνηστον διαγραμματογράφον Ἀνδρέαν Καρκαβίτσαν :

«*Ὁ Γεώργ. Δροσίνης*...

Πολυτεχνίτης, χωρὶς εὐτυχῶς νὰ εἶνε καὶ ἐρημοσπίτης. Εἰς τὰ ἐπίσημα δεφτέρια τοῦ κράτους, ἀπὸ τὰ ὁποῖα βγαίνουν καὶ οἱ κατάλογοι τῶν ἐνόρκων, τὸν ἔχουν ἀνεγνωρισμένον ὡς ἐπαγγελματίαν... ποιητήν !

Ἠμεῖς ὅμως εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ βεβαιώσωμεν, ὅτι μετὰ τὴν ἀποχώρησίν του ἐκ τῆς καθημερινῆς δημοσιογραφίας ἀσχολεῖται τὸ μὲν καλοκαίρι εἰς τὴν ψαρικήν, τὸν δὲ χειμῶνα εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς «Ἐθνικῆς Ἀγωγῆς» καὶ τὴν τελειοποίησιν τῆς φωτογραφικῆς τέχνης.

Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως μόνον ἀκέφαλα πτώματα κατώρθωσε νὰ βγάλη. Μάρτυς καὶ θῦμα ὁ Σουρῆς.

Ὁ Δροσίνης ἔχει καὶ τύψεις συνειδότος. Ἐὰν ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας ἦτο ἱερεύς, δὲν θὰ τοῦ ἐπέτρεπεν ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ μεταλάβη τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, πρωτοῦ τοὐλάχιστον μάθωμεν εἰς ποῖον σημεῖον θὰ φθάση ἡ σχολὴ τῶν «μαλλιαρῶν».

Καὶ τοῦτο, διότι αἱ κακαὶ γλῶσσαι βεβαιοῦν ὅτι, ἂν ὁ Δροσίνης δὲν ἤνοιγε τὰς στήλας τοῦ περιοδικοῦ «Ἑστία» εἰς τοὺς χριστιανοὺς αὐτούς, «μαλλιαροὶ» μὲν σήμερον δὲν θὰ ὑπῆρχον, θὰ ὑφίστατο δὲ καὶ θὰ τοῦ ἄφηνε κέρδη τὸ θαυμάσιον ἀληθῶς ἐκεῖνο περιοδικόν.

Ἀλήθεια γάρ, ἀνομολογουμένη τώρα καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον, εἶνε ὅτι ἀπὸ τὴν μαύρην ὥρα ποὺ ἡ σχολὴ τῶν «μαλλιαρῶν» εἰσήλασεν εἰς τὴν φιλολογικὴν «Ἑστίαν», οἱ συνδρομηταί της ἔφυγαν προτροπάδην, ὡς νὰ κατεδιώκοντο ἀπὸ ἀκάθαρτα πνεύματα».

Καὶ τώρα ἡ σειρὰ τοῦ ἀειμνήστου διευθυντοῦ τοῦ «Ἐμπρὸς» ΔΗΜ. ΚΑΛΑΠΟΘΑΚΗ :

«*Δημήτριος Καλαποθάκης*....

Ὁ εἰσαγαγὼν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν δημοσιογραφίαν τὸ τηλέφωνον... καὶ ἐξαγαγὼν τὸν Λάμπρον Ἀστέρην εἰς Βιέννην.

Διὰ τὸ πρῶτον, οἱ ὑπάλληλοι τοὐλάχιστον τοῦ τηλεφώνου δὲν ἔχουν κανένα λόγον νὰ τὸν εὐγνωμονοῦν. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν δευτέραν καινοτομίαν, ἀναμένονται νεώτερα πληροφορίαι ἐκ Βιέννης.

Ὁ κ. Καλαποθάκης μονομαχεῖ, ἀπὸ δύο καὶ πλέον ἐτῶν τώρα, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐξέδωκε τὸ «Ἐμπρός», μὲ τὰς δυὸ-τρεῖς ὁμοιοσχήμους ἡμερησίας συναδέλφους, χωρὶς ν' ἀφήση ποτὲ νὰ τοῦ πάρη κανεὶς τὴν νίκην.

Λυσσωδέστερος ἐπαγγελματικὸς ἀνταγωνισμός, εἰς τὰ χρονικὰ τοὐλάχιστον τῆς Ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας, δὲν ἀπαντᾶται. Θαυμάσιος ὡς διευθυντὴς ἐφημερίδος. Κακὸς δαίμων διὰ τοὺς συντάκτας του, ὅταν ὁ διάβολος τὰ φέρη νὰ ἔχη τὸ «Σκρίπ» αἴφνης καμμίαν σοβαρὰν εἴδησιν καὶ νὰ καθυστερήση τὸ «Ἐμπρός».

Μιὰ φορὰ ἐσοφίσθη νὰ ἀπαγάγη ὅλον τὸ συντακτικὸν προσωπικὸν τοῦ «Σκρίπ». Τὸ τέχνασμα, ἂν ἐπετύγχανε, θὰ ἔμενεν ἱστορικὸν —ὄχι μόνον ὡς ἀπότειρα— εἰς τὰ χρονικὰ τῆς παγκοσμίου δημοσιογραφίας.

Καὶ τὸ «Ἐμπρὸς» πηγαίνει πάντα.... ἐμπρός !...

Υ. Γ. Στὴν ἀρθρογραφία ἐμαθήτευσε παρὰ τῷ ἀειμνήστῳ Χαρ. Τρικούπῃ».

(1). Ὁ Μαργαρίτης Εὐαγγελίδης ἦταν ὁ πιὸ κοντὸς Ἕλλην.